

Kolye

– kul mehmet · 01 Ağustos 2024

Kolye

Hava o kadar soğumuştur ki, ellerimi hissedemeyişimden anlamıştım, fark etmemiştim saatler boyu zamanın nasıl geçtiğini. Ayağa kalktım, ayaklarım bana itaat etmiyordu ayaklarım nereye gitmek istiyorsa oraya doğru istemsizce gidiyordum. Kumsala girdim, sonra sahilde yürüdüm. Gözyaşlarım birer birer sahilde ki kumların üstüne düşüyorlardı. Tekrar ileriye gittim. İleriye, daha da ileriye doğru yürümeye başladım. Ben kim miyim? Ben Elif, küçük bir sahil kasabasında doğup büyüdüm. Çocukluğum, deniz kenarında oynayarak ve ailemle birlikte balık tutarak geçti. Babam, yakışıklı kasabanın en iyi balıkçılarından biriydi, bana da deniz sevgisini aşılayandı. Annem ise güzeller güzeli bir hanımefendi idi, benim güzelliğimde ona çekmiş babamın yakışıklılığını da katın içine, güzel annem kasabanın tek öğretmeni idi benim eğitimime çok büyük önem verirdi.

Ben güzel ama zavallı tek başına annesiz hayatın zorluklarını sadece babasına yükleyerek yaşamak zorunda kalan ben, genç yaşta güzeller güzeli biricik annemi bir hastalık sonucu kaybettik, babamla birlikte yıkıldık kaldık, kalkmamız yıllar sürdü yeniden onsuz yürümek için. Bu kayıp, benim ve babamın hayatında derin bir izler acılar bıraktı. Babamla birlikte yaşamaya devam ettim, ancak annemin yokluğu her zaman hissettik babamla, karşılıklı gözyaşı ve hıçkırıklar içinde birbirimize sarılırken... Annemin ölümünden sonra, babam da içine kapanmış ve denize olan ilgisini kaybetmişti. Bu durum, beni daha da yalnız hissetmeme ve büyümeme sebep oldu.

Lise yıllarında, hayatıma yeni bir ışık girdi. Deniz. Deniz, benim en yakın arkadaşım ve ilk aşkım oldu.

Birlikte geçirdiğim zamanlar, hayatımdaki en mutlu anılardı. Ancak, Deniz'in ailesi başka bir şehre taşınmak zorunda kaldı ve bu ayrılık, benim için büyük kayıp oldu.

Üniversite yıllarında, büyük bir şehirde eğitim aldım ve burada yeni arkadaşlıklar kurdum. Ancak, geçmişte yaşadığım kayıplar ve yalnızlık hissi, benim peşimi bırakmadı. Üniversiteden mezun olduktan sonra, kasabasına geri döndüm ve burada annem gibi öğretmenlik yaptım. Ancak, içimdeki boşluk ve huzursuzluk hissi, beni sürekli rahatsız ediyordu.

Bir gün, babamın eski eşyalarını karıştırırken, annemin ona hediye ettiği kolyeyi buldum. O yıllarda babasızda kalmıştım... Sevinçten deliye döndüm, ondan kalan tek hatıraydı bu. Bu kolye, annemin ona olan sevgisini ve bağlılığını simgeliyordu. Kolyeyi boynuma taktım ve o günden sonra hiç çıkarmadım. Kolyeyi her eline aldığımda, annemin sıcaklığını ve babamın ona olan sevgisini hissediyordum. Kolyeyi boynuma taktığım her an, annemin sıcaklığını ve babamın ona olan sevgisini hissediyordum. Her sabah uyandığımda, kolyenin hafif ağırlığı bana onların varlığını hatırlatıyordu. Bu, bana güç ve huzur veriyordu.

Bir gün, kolyeyi elime aldım ve parmaklarımın arasında gezdirdim. Gözlerim doldu, çünkü bu küçük mücevher parçası, onların bana bıraktığı en değerli mirastı. Annemin gülüşünü, babamın koruyucu kollarını hatırladım. Onların sevgisi, bu kolyenin alındığı o gün ki sevgi dolu gülüşleri koynumda onları bana hatırlatırken yaşıyordum. Her dokunuşumda, annemin yumuşak sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Babamın güçlü elleriyle beni nasıl sardığını hatırlıyordum. Bu kolye, sadece bir mücevher değildi; onların sevgisinin ve bağlılığının somut bir ifadesiydi. Bir gün, kolyeyi elime aldım ve gözlerim doldu. Annemin bana anlattığı masalları, babamın beni omzuna alıp gezdirdiği günleri hatırladım. Kolyeyi sıkıca kavradım ve gözlerimi kapattım. O an, onların yanımda olduğunu hissettim. Kalbimde bir sıcaklık yayıldı ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Bu kolye, bana sadece onların sevgisini değil, aynı zamanda hayatın ne kadar değerli olduğunu da hatırlatıyordu. Her zorlu anımda, kolyeye dokunarak güç buluyordum. Annemin ve babamın bana bıraktığı bu miras, hayatımın en değerli hazinesi bu olmuştu. Zihnimin ta derinliklerinde gülüşleri kahkahaları ve bana kızım diyerek seslenişleri kulaklarımda yankılanıyordu. Hissettiğim bu sevinci anlatmak çok zordu anlatmak yerine en iyisi yaşamaktı. Onların aşkla birbirine sarılmaları beni de sarmıştı, dünyamı gülüşleriyle doldurmaya devam ettiler, bende onları hatırladıkça gülümsemeye devam ettim.

Mehmet Aluç

Not: Elzem kardeşimin" Elveda " Başlıklı yazısına okuduktan sonra yazılmıştır.

Not:GÖRSEL ALINTIDIR.